

Júlia

Világszerte Nr. 1

Sara Craven
A vezércsel

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Sara Craven, 2012 – Vinton Kiadó Kft., 2020

A JÚLIA 700. eredeti címe: The Price of Retribution (Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)

• *Magyarra fordította:* Szabó Júlia

Nyomtatásban megjelent: a JÚLIA 700. számában, 2020

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-448-999-3

• *Kép:* Shutterstock

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2020

• *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

• *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

• *Telefon:* +36-1-781-4351; *e-mail-cím:* info@vintonkiado.hu

• *Ügyfélszolgálat (megrendelés, reklamáció):* ügyfelszolgalat

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

1. FEJEZET

– Hát tényleg nem érti? Találkozót beszéltem meg valakivel.

Caz Brandon néhány vendéggel beszélgetett a bárnál. A rekedtes, kissé kétségbeesett női hang hallatán hátrafordult az ajtó felé, és bár az első pillanatban még dühösen ráncolta a homlokát, amikor a fiatal nőt megpillantotta, bosszúsága érdeklődéssé változott.

A lány a húszas évei közepén járt, karcsú volt, középmagas és gyönyörű. Gesztenyebarna hajzuhataga fényes hullámokban omlott a vállára. Hasonlóan a többi jelen lévő hölgyhöz, az ilyen alkalmakkor megszokott ujjatlan, karcsúsított, épphogy csak kivágott fekete ruhát viselte, mégis egész más látványt nyújtott, mint azok. Az ő ruhája ugyanis mindössze combközépig ért, és alóla időnként kivillant egy fekete bársonyból készült, csillogó kristályokkal kirakott harisnyakötő.

– Sajnálom, asszonyom, de ez itt egy zárt körű rendezvény, és a neve nem szerepel a vendéglistán – magyarázta nyugodtan, ám eltökélten a biztonsági szolgálat vezetője.

– De ha egyszer meghívtak ide! – bizonygatta a lány, és előhúzott egy névjegyet a táskájából. – Ez a férfi, akiről beszélek. Phil Hanson. Látja? Felírta a névjegye hátuljára a helyet és az időpontot. Kérem, keresse meg, és hívja ide, ő majd megerősíti a szavaimat.

A férfi megrázta a fejét.

– Sajnálatos módon a vendéglistán nem szerepel Mr. Hanson neve sem. Valaki a jelek szerint csúnyán átverte önt. De bármennyire sajnálom is ezt a dolgot személy szerint, akkor is meg kell kérnem, hogy távozzon.

– Mr. Hansonnek itt kell lennie! – A lány hangjában egyre mélyebb kétségbeesés csengett. – Azt mondta, tud nekem munkát szerezni a *Brandon Organization*nél. Csak ezért jöttem ide...

Caz összerezett. A jelentéktelen kis közjáték lassan komoly zavaró körülménnyé terebélyesedett, ami adott esetben akár még a cége jó hírnevére is árnyékot vethet. Ha valaki rossz viccet engedett meg magának ezzel a lánnyal szemben az ő cége nevében, akkor mégsem csinálhat úgy, mintha mi sem történt volna. Egy kedves mosollyal kimentette magát az eddigi beszélgetőpartnerénél, aztán odasétált a bejárathoz.

– Jó estét, Miss... – pillantott kérdően a lányra.

– Desmond. Tarn Desmond – hangzott a válasz.

A lány közelről még szebb volt, mint messziről. A haja selymesen csillogott, bőrét a szégyen pírja festette rózsásra, hatalmas, zöld szeme pedig olyan fátyolos volt, hogy a férfi attól tartott, bármelyik pillanatban sírva fakadhat.

– Kivel is beszélt meg találkozót? Egy bizonyos Mr. Hansonnel? Aki azt állította, hogy munkát tud magának szerezni a *Brandon Organization*nél?

– Igen. Azt mondta, hogy a személyzeti osztályon dolgozik, közvetlenül Rob Wellington alatt. És hogy be tud engem mutatni neki.

– Sajnos senki nem dolgozik nálunk, akit Hansonnek hívnak. Milyen jól ismeri azt a férfit?

– Néhány napja ismertem meg egy partin. Beszélgettünk, én megemlítettem, hogy munkát keresek, mire ideadta a névjegykártyáját, és megjegyezte, hogy talán tud nekem segíteni. – A lány odaadta Caznek a kezében lévő névjegyet. – Nagyon kedves volt hozzám.

Caz csak egy pillantást vetett az olcsó papírra nyomtatott kártyára, melyen csak a *Philip Hanson* név állt, eléggé feltűnő betűkkel, más semmi. Sem a cég neve, sem telefonszám. A hátoldalán viszont valóban feljegyezték a Brandon cég rendezvényének helyét és időpontját. Szóval a lányt szándékosan küldte ide valaki.

– Ez igen kellemetlen helyzet, Miss Desmond, de korántsem megoldhatatlan. Nagyon sajnálom, hogy valaki felültette, viszont kárpótlásként szívesen meghívom önt egy pohár italra.

A csinos ismeretlen habozni látszott, aztán mégis megrázta a fejét.

– Köszönöm. De akkor már jobb, ha megfogadom a rottweilere tanácsát, és távozem.

Caz az eszével egyetértett velem, ugyanakkor azonban mégsem akarta, hogy a lány egyszerűen eltűnjön, és ő sose lássa többé.

– Hogy ne kelljen üres kézzel elmennie, hívja fel Rob Wellingtont, amennyiben tényleg nálunk szeretne dolgozni. Várni fogja a hívását, és talán tényleg tud magának állást ajánlani a cégnél.

A lány kétkedő pillantást vetett rá hosszú, ívelt pillái alól. Nyilván nem akarta, hogy másodszor is átverjék – és ki vehette volna rossz néven tőle?

– Rendben. Köszönöm szépen – mondta, majd sarkon fordult. Caz orrát megcsapta a parfümje édes, bizsergetően szexi illata. És ahogy távolodott, egy pillanatra elkapta a harisnyakötője villanását.

Amennyiben azért jött ide, hogy feltűnést keltsen, mindenképpen sikerrel járt, gondolta Caz, miközben visszatért a bárhoz – már amennyiben a jelenlétük férfiasságára akart hatást gyakorolni. Mert ahhoz, hogy a személyzeti főnököt meggyőzze, többet kell mutatnia. A negyvenes Rob ugyanis húsz éve élt boldog házasságban, és nem volt fogékony a női bájakra.

Ő maga ellenben mindössze harmincnégy éves volt, és egyedülálló. De talán ideje lenne kivernie a fejéből az elbűvölő Miss Desmondöt, és az esti üzleti összejövetel tulajdonképpeni céljára összpontosítani.

Ám ezt csak kigondolni volt könnyű, megvalósítani viszont meglepően nehéz. Egész este nem tudta kiverni a fejéből a lányt. Akárcsak a parfümje illata, Tarn képe is ott kísértett az emlékezetében egészen estig, amikor egyedül maradt a lakásában.

Tarn belépett a lakásba, becsukta az ajtót maga mögött, és nekidőlt. Lehunyta a szemét, és próbálta normalizálni felgyorsult lélegzetét, mielőtt továbbment volna a nappaliba. A lakótársa, Della a szőnyegen ült, és a lábkörmét lakkozta. Amikor Tarn belépett, felnézett.

– Na, hogy ment? – kérdezte.

– Csodásan. – Tarn levette magas sarkú szandálját, és lehuppant az egyik fotelba. – Örült szerencsém volt. Ő maga is ott beszélgetett a bárpultnál. Rögtön kiszúrtam, amikor beléptem. – Diadalmasan elmosolyodott. – Még csak keresnem sem kellett. Lerohantam a biztonsági főnököt a sztorimmal, és egy perccel később már oda is jött hozzánk. Látnod kellett volna az aggodalmas ábrázatát! Minden szót elhitt, amit mondtam, és túltengett benne a segítőkészség... Szinte már túl egyszerű volt. – Kivette a táskájából a névjegykártyát, és apró darabokra tépte. Viszontlátásra, Mr. Hanson, kedves kitalált ismerősöm! Igazán sokat segített.

Dellára pillantott.

– Köszönöm a ruhát meg ezt a csinos apróságot. – Lehúzta a combjáról a harisnyakötőt, és megforgatta az ujjá körül. – Megtette a hatását, annyi szent.

– Hm – dünnyögte Della elgondolkodva. – Lehet, hogy gratulálnom illene, mégis legszívesebben visítani kezdenék, hogy hagyj fel a terveddel. – Visszacsavarta a körömlakkos üveg tetejét, és komolyan ránézett a barátnőjére. – Még nem késő. Még abbahagyhatod, hiszen egyelőre senkinek sem esett baja.

– Senkinek? Hogy mondhatod ilyet? – háborodott fel Tarn. – Gondolj csak Evie-re, akinek azon a borzalmas helyen kell meghúznia magát! Az egész élete tönkrement, és mindez a miatt a ficsúr miatt!

– Szerintem most egy kicsit igazságtalan vagy – mutatott rá Della. – A *Menedék* egészen kiváló hírű intézmény, igen jó eredményeket tudnak felmutatni a drogfüggők kezelése terén. És az is igaz, hogy egyáltalán nem olcsó hely, szóval annyira borzalmas sem lehet. Nem is értem, hogyan engedheti meg magának Mrs. Griffiths, hogy állja Evie ottani kezeltetését.

– Amennyire én tudom, kötelesek néhány normál biztosítottat is felvenni a pénzes magánbetegek mellé – töprengett el Tarn. – Most miért meredsz rám ilyen gyanakvóan? Esküszöm, nem én fizetem az elvonókúrát. Bár az elmúlt években egészen jól kerestem, de sajnos annyira azért nem jól, hogy ilyen puccos magánklinikára fizethessem be a hűgomat. Amikor hazajöttem, és meglátogattam ott Evie-t, akkor derült ki számomra, milyen rossz állapotban van. És megesküdtem, hogy az a gazember megfizet ezért. És meg is fog fizetni, kerül, amibe kerül! – fejezte be kis szónoklatát

szenvédélyesen a lány.

– Látod, pontosan ettől félek én is. Hogy túl sokba fog kerülni neked.

– Fogalmam sincs, miről beszélsz – vágta rá elutasítón Tarn.

Della rántott egyet a vállán.

– Arról, hogy ha eljön a döntő pillanat, nem hiszem, hogy olyan könnyen be tudod majd vinni a kegyelemdőfést. A szerinted olyan törekeny kis Evie-vel ellentétben ugyanis beléd szemernyi gyilkos ösztön sem szorult, kedvesem. Képtelen leszel csak úgy lesújtani és aztán elsétálni... – A barátnője tartott egy pillanatnyi hatásszünetet, és csak azután folytatta: – Tarn, én pontosan tudom, milyen hálás vagy Griffithséknek azért, amit érted tettek. De azt hiszem, időközben jórészt már törlesztetted az adósságodat, és nemcsak anyagi értelemben, hanem egyébként is. Tényleg mindig és mindenkor a segítségükre kell sietned, még ennyi év után is? Egyszer csak eljön a pillanat, amikor azt mondhatnád: *Elég! Eddig és ne tovább!* És tudod, lehet, hogy most jött el ez a pillanat. Gondoltál már arra, mi lesz így a te karriereddel?

– Két projekt között eddig is mindig tartottam egy kis szünetet – vágta rá a lány. – És mire a következő feladatod körvonalazódik, ennek az ügynek már vége is lesz. Különbösen is, megígértem Frank bácsinak a halálos ágyán, hogy gondoskodom Evie-ről és Hazel néniről, ugyanúgy, ahogy Frank bácsi és Hazel néni gondoskodott rólam, amikor árva gyerekként magukhoz vettek, mert azt hitték, hogy nem lehet gyerekük. És miután Evie megszületett, akkor sem szabadultak meg tőlem, pedig megtehették volna. Bár azt hiszem, hogy ezt elsősorban Frank bácsinak köszönhetem. A néni nem rajongott értem. De miután Frank bácsi meghalt, Hazel néni elveszítette minden támaszát, és Evie is teljesen összeomlott. Nem fordíthatok nekik hátat.

– Ha Evie azt gondolta, hogy Caz Brandon fog gondoskodni róla meg az anyjáról, akkor nagyon rossz lóra tett – vágott egy grimaszt Della. – Mert az a fickó aztán nem a komoly kapcsolatairól és az elköteleződési akarásáról híres. Ha nem dolgoztál volna egész idő alatt külföldön, akkor ezt te is tudnád. Persze Evie itthon volt, olvasott újságot, szóval elvileg neki tudnia kellett volna, hogy Brandon nem az a fajta, akit jó férjalapanyagnak szoktunk nevezni.

Della habozott.

– Igazán nem akarom védeni azt az embert, de nem lehet, hogy Evie félreértette a szándékait? Egy percre csend támadt.

– Még ha úgy is lett volna – felelte kicsivel később rekedtes hangon Tarn –, akkor is megbocsáthatatlan, amit művelt vele. Evie rettenetesen szenved. Megbízott ebben az emberben, elhitte a hazugságait. – Megcsóválta a fejét. – Talán tényleg naiv volt kicsit, de mégsem érdemelt ilyen büntetést! Különbösen is, láttam azt az embert ma, Dell. És nagyon távol van a ma született báránytól, nekem elhiheted. Folyamatosan vadászik, keresi a következő áldozatot. – Keserűen felnevetett. – Nem sokat teketóriázott, már a második percben meghívott egy italra.

– Amire te persze nemet mondtál.

– Természetesen. Az még túl korai lett volna. – Tarn az ajkába harapott. – A saját bőrén fogja megtapasztalni az a szemét disznó, milyen érzés, ha félredobják az embert!

– Az ég szerelmére, légy nagyon óvatos! – állt fel Della. – Mert lehet, hogy ez a Caz Brandon úgy váltja a nőit, mint más az ingét, de az biztos, hogy nem ejtették a fejére. Amikor megörökölte a kiadót, a cég a csőd szélén állt, és az elmúlt hét évben virágzó, nemzetközi nagyvállalatot csinált belőle.

– Minél magasabbra emelkedik, annál nagyobb fog koppanni – jövendölte a lány. – És attól, hogy sikeres üzletember valaki, még korántsem tisztességes, sőt. Hozzászokott, hogy neki minden alanyi jogon jár, és ha valamire ráunt, azt büntetlenül elhajíthatja. De ennek vége. Egyszer neki is meg kell tanulnia, hogy mindennek ára van. És ha más nem, majd én megtanítom neki. És bosszút állok Evie-ért.

– Na jó – mondta Della. – Akkor én most megyek, főzök egy kávé. – Miután elhagyta a nappalit, Tarn hátradőlt a fotelben. Nem nagyon volt szüksége kávéra, pont elég felajzott volt így is.

Azzal, hogy ma este sikerrel járt, korántsem volt túl a nehezén. A következő lépés az lesz, hogy munkát keres magának a *Brandon Organization*nél. Ami nem lesz gyerekjáték.

De sikerülni fog. Muszáj, hogy sikerüljön, hiszen ezen múltott, bosszút tud-e állni a nyilvánosság előtt Caz Brandonön.

Egy pillanatig egészen tisztán látta maga előtt a férfit, mintha csak ott állna. Caz Brandon magas volt, széles vállú, és remekül nézett ki a fekete szmokingban. Keskeny, markáns arcából kifésülte sötétbarna, majdnem fekete haját, hosszú pilláktól övezett mogyoróbarna szeméből szinte sütött az értelem, ajka, álla határozottságot, eltökéltséget mutatott.

Ó, igen, Tarn nagyon is értette, miért szeretett bele Evie menthetetlenül ebbe az alakba! Caznek valószínűleg meg sem kellett erőltetnie magát, hogy ellenállhatatlan legyen.

Akaratlanul is megborzongott.

New Yorkban volt, amikor Hazel néni felhívta a hírrel. Tarn már a hangján hallotta, hogy valami nagy baj van. Különben is, a nevelőanyja mindig okkal hívta – mostanában többnyire azért, hogy Evie csodás esküvőjének előkészületeiről beszámoljon. De ezúttal nem erről volt szó.

– Ó, istenem, Tarn! Evie... Az én kicsi Evie-m... öngyilkosságot kísérelt meg. Képzeld csak, bevett egy egész doboz altatót!

Tarn egyszerűen nem hitt a fülének. A húga sok hülyeséget csinált már, de egy öngyilkossági kísérlet azért mégiscsak sok...

– De hát miért csinálta? – kérdezte elképedve. – Hiszen mostanában olyan boldog volt!

– Hát, most már nem az. És talán nem is lesz az soha. – Az asszony hangja elcsuklott, majd zokogni kezdett. – Mert az a szörnyeteg szakított vele. Az a szemét gazember, akihez hozzá akart menni... Most egy szanatóriumban van, ahová nem engednek be látogatót. Még én sem mehetek be hozzá, ami képtelenség. Tarn, ebbe én beleőrülök. Gyere azonnal haza, mert ezt nem bírom ki egyedül. Derítsd ki, mi folyik ebben a szanatóriumban. Úgy hívják, hogy *Menedék*. Talán veled szóba állnak. Te olyan jó vagy ezekben a dolgokban.

Nem mintha bármi tapasztalatom lenne öngyilkossági kísérletek vagy idegösszeomlások tekintetében, gondolta Tarn.

– Jól van, Hazel néni. A következő géppel hazamegyek. De lehetőleg addig se legyél egyedül. Nem tudsz áthívni valakit? Például Mrs. Campbellt...

– Még csak az kéne! – csattant fel ingerülten az asszony. – Akkor mindent el kellene mondanom neki, márpedig azt nem szeretném. Rajtunk kívül senki sem tudott a közelgő esküvőről. A legnagyobb titokban folyt a készülődés. És most, hogy így alakult, a világot sem szeretném, ha Eliza megtudná, hogy szegény kislányomat faképnél hagyta az a széltoló.

– Titokban tartottátok az esküvőt? – tátotta el a száját Tarn. – Hogyhogy?

– Mindketten ezt szerettük volna. Nem akartak nagy felhajtást. – Hazel néni tovább pityergett. – Ki hitte volna, hogy ez lesz belőle?

Hát igen, ki hitte volna? – ismételte meg a kérdést magában Tarn, miután letette a kagylót. Bár ami azt illeti, elég furá, hogy a *Brandon Organization* elnök-vezérigazgatója titokban akarta tartani az esküvőjét. Ez csak azzal magyarázható, hogy már a kezdet kezdetén is tudta, hogy nem fogja feleségül venni Evie-t.

Tarn még mindig nem tudta igazán elhinni, amit a nevelőanyjától hallott.

Nyugtalanul járkált a lakásban, és közben azon gondolkodott, mit tegyen. Először is mihamarabb haza kell repülnie. Vagyis közölnie kell Howarddal, hogy nem tudja elkísérni Floridába. A férfi aligha lesz boldog ettől a hírtől.

Tarnnak elég vegyesek voltak az érzései ezzel kapcsolatosan. Mostanáig gondosan ügyelt rá, hogy laza, kötetlen és plátói legyen a kapcsolata Howarddal, ahogy eddig mindenkivel, de azért tudta, hogy a végtelenségig nem tarthatja fenn ezt az állapotot. A floridai meghívás is jelezte, hogy Howard többet akar tőle, és ő igent mondott, mert már kifogyott a hihető kifogásokból.

Howardot a munkája révén ismerte meg. A férfi szerkesztő volt a Van Hilden Kiadónál, ahol Tarn Kaméleon álnéven úgynevezett szellemíró volt, vagyis hírességeknek segített megírni az önéletrajzukat.

Howard jól nézett ki, szórakoztató volt, és szingli, márpedig Tarn nem sok férfival találkozott Manhattanben, akiről ezt el lehetett mondani. Kifejezetten kedvelte őt, bár arra nem mert volna

megesküdni, hogy képes lesz valaha is szeretni. Nem mintha hitt volna a fehér lovon érkező hercegben, akiről Evie mindig is ábrándozott.

Erről eszébe jutottak a dicshimnuszok, amelyeket a húga a szerelméről zengett, és dühösen megrázta a fejét. Evie még a legutóbbi, egy héttel ezelőtti e-mailjében is arról lelkendezett, milyen kedves, gyöngéd és nagylelkű a választottja.

Pedig egy hete már kellett hogy legyen valami jele annak, hogy valami nincs rendben!

Tarn elhatározta, hogy kideríti, mi történt.

Lefoglalta a repülőjegyet, rámondta Howard üzenetrögzítőjére, hogy munka után várja a kedvenc bárjukban, mert beszélnie kell vele, aztán megnyitotta a levelezését, és rákeresett Evie e-mailjeire.

A húga imádott írni, már kislánykorában is mindent feljegyzett, ami történt vele. Az első levél, amelyben Cazt megemlítette, az első találkozásukról szólt, arról a napról, amikor Evie-t felvették a *Brandon Organization* kiadványvállalathoz mint titkárnőt.

„Enyém a világ legjobb munkája! – lelkendezett. – És a főnököm a legnagyobb fickó a földkerekségen. Képzeld, a titkárnője elment szülni, néhány hónapig én helyettesítem. Aztán pedig... Ki tudja?”

Tarn, amikor először olvasta a levelet, megkönnyebbült, hogy a húga végre olyan munkát talált, ami tetszik is neki. Ehhez szemlátomást nem is kellett más, mint egy jóképű főnök.

A következő levelekben Evie teljesen köznapi dolgokról számolt be, mégis minden sor valósággal pezsgett az izgalomtól. A lélegzetelállító főnöke megkérte, hogy maradjon bent az ebédszünetben, majd szendvicseket rendelt, amiket együtt fogyasztottak el.

– Mégis hogy fogyaszthatták volna el? Talán egymás után? – dünnyögte gúnyosan Tarn.

„És rengeteget kérdezett rólam – újságolta Evie. – Arról, hogy mit csinálok a szabadidőmben, vagy mik a terveim a jövőre nézve. Annyira könnyű beszélgetni vele! És a szeme nevet, valahányszor rám néz.”

Azt meghiszem, gondolta Tarn, és már nem értette, hogy is találhatta mulatságosnak a húga ömlengéseit, amikor először olvasta őket. Már akkor gyanút kellett volna fognia.

Kíváncsiságból rákeresett a neten Caz Brandonre, és el kellett ismernie, hogy Evie nem túlzott.

De vajon miért nem láttam rögtön, miféle ember? – értetlenkedett. Miért nem vettem észre, hogy egy gátlástalan szoknyavadász, aki aljas módon kihasználja a fiatal lányokat, és lábbal tiporja az érzéseiket?

A negyedik-ötödik levéltől kezdve Evie már nem Mr. Brandonként, hanem Cazként emlegette a főnökét.

„Caz este, munka után meghívott egy bárba – írta a következő levelében. – A hely tele volt hírességekkel, és ő mindenkinek bemutatott.”

Aztán jött a vacsorameghívás, és Evie a legapróbb részletig leírta a helyet: a berendezést, a kiszolgálást, az ételeket, amiket a férfi rendelt.

Tarn felsóhajtott. Mint egy kisgyerek a játékboltban, gondolta.

És egyre szaporodtak a közös programok. Vacsorák, koncertek, filmpremierek, színházi előadások, kiállítások. Majd hétvége egy romantikus vidéki vendégházban.

„Ezek után természetesen nem dolgozhatok továbbra is neki – írta Evie. – Caz szereti elválasztani egymástól a munkát és a szórakozást, és azt mondta, hogy én egyértelműen a szórakozás kategóriába esem, ezért aztán áthelyezett egy másik részlegre. És bérelt nekem egy lakást, hogy olyan gyakran lehessünk együtt, ahogy csak szeretnénk. Most már tudom, miért beszélnek az esküvőn arról, hogy szeretni és tisztelni fogom a páromat, mert pontosan ezt érzem Caz iránt, és ő is irántam.”

Aztán néhány hétig nem jött semmi hír Evie felől. Tarn gyanította, hogy a hűgát túlságosan lefoglalta a szeretet és a tisztelet.

Aztán érkezett az újabb híradás, csupa felkiáltójellel: „Tarn, Caz eljegyzett!! Csodás gyűrűt kaptam tőle, egy hatalmas gyémántot!! Egy vagyomba kerülhetett, nyilván ezzel is azt akarta jelezni, mennyire szeret!! Csak az a baj, hogy az irodában nem vehetem fel, hiszen a többiek kérdezősködni kezdenének, és nem akarom nagy dobra verni a kapcsolatunkat. Még mindig nem

hiszem el, hogy én kellem nekik! Az eddigi barátnői mind igazi hírességek voltak, és ő mégis engem választott, velem akarja leélni az életét.”

Tarn még most is emlékezett rá, milyen fura érzések kerítették hatalmukba, amikor először olvasta ezt. Nem mintha Evie nem lett volna csinos, mert nagyon is az volt. Más kérdés, hogy csöppet sem volt nagyviláginak vagy kifinomultnak mondható – de talán Caz Brandon számára éppenséggel felfrissülésként és újdonságként hatott az egyszerűsége és a természetessége.

„A lakása egy álom – írta Evie. – Hatalmas egybenyíló terek egy toronyház legtetején, kilátással egész Londonra. És micsoda művészeti gyűjteménye van! Főleg modern festmények, amikhez én nem sokat értek, de azt mondja, mire összeházasodunk, mindent tudni fogok róluk, amit kell. Caz igazi szakértő ebben a témában. Ő, az ágyáról még nem is írtam! Olyan nagy, hogy néha szinte attól félek, elveszek benne. De ő azt mondta, hogy ne féljek, mindenképpen meg fog találni... Hát nem romantikus?”

Nem, egyáltalán nem az, gondolta Tarn, miközben a képernyőről felpillantott. Szegény kis Evie, jól belegabalyodott ennek a gonosz póknak a hálójába.

A következő e-mailek az esküvői tervezetés jegyében íródtak. A ruháról, a virágokról szóltak, és arról, hová mennek nászútra.

„Cazzal együtt lenni olyan, mintha a legcsodásabb álmaim váltak volna valóra egy szempillantás alatt – írta a húga. – Nem is tudtam, hogy létezik ilyen boldogság.”

De aztán a boldogság elröppent, és az álomból rémálom lett. Evie pedig a gondolatát sem tudta elviselni annak, hogy a szeretett férfi nélkül kelljen tovább élnie.

Tarn az utolsó e-mailre bámult, és a madárcsontú, törekeny kis Evie-re gondolt, aki ártatlanul pillogott nagy, kék szemével, és aki sosem tudta igazán megzabolázni dús, szőke sörényét.

A sors váratlan ajándéka... A szüleik így hívták Evie-t, és minden csínyt és rosszaságot megbocsátottak neki, amit csak gyerek- és kamaszkorában elkövetett. Imádták és kényeztették – Evie pedig ugyanazt várta volna a férfitől is, aki azt állította, hogy szereti.

Nem tudhatta, hogy egy gátlástalan és velejéig romlott fickó hálójába került.

Tarn torka elszorult, de nem akart sírni, mert tudta, ezzel nem sokat segítene a húgának. Erősnek kell lennie. Olyan erősnek, hogy Evie-nek is adhasson az erejéből.

– Tönkretetted őt, te szemét gazember! – mondta félhangosan. – De ne hidd, hogy megúszod! Mert előbb-utóbb bosszút állok rajtad!

Még most is a fülében csengtek az eltökélt szavak. És ma este végre akcióba lendült! Túl van az első lépésen a Caz Brandon tönkretételéhez vezető úton.

2. FEJEZET

A *Menedék* jókora György király korabeli udvarház volt egy ápoltságban. A szép zöld gyepen egy csomóan üldögéltek a napsütésben.

Akár egy szép, elegáns szálloda, gondolta Tarn, míg észre nem vette, hogy a kintiek jelentős része a *Menedék* ápolószemélyzetének fehér egyenruháját viseli. Amikor pedig belépett a házba, a békéről és nyugalomról szőtt ábrándok maradéka is tovatűnt. Noha már a látogatási engedélyt sem volt egyszerű megszereznie, arra azért nem számított, hogy elveszik a táskáját, és megmotozzák, mielőtt belépne.

De hiába tiltakozott ez ellen a bánásmód ellen, Wainwright professzort nem hatották meg a sirámai. A klinika vezetője rezzenéstelen arccal simogatta őszülő szakállát, miközben végighallgatta Tarn. Aztán kinyitotta az asztalán heverő aktát.

- Számunkra mindig a beteg érdeke az elsődleges.
- Csak nem képzeli, hogy ártanék a húgomnak? – vágott vissza ridegen Tarn.
- Nem a vér szerinti húga – mutatott rá a férfi. – Önt örökbe fogadták.
- És ez mennyiben befolyásolja a lényegét?
- Nem tudom. Ez is egy körülmény, amit figyelembe kell vennünk – jegyezte meg a férfi, majd nem sokkal később hozzátette: – Remélem, megértette, milyen feltételekkel mehet be Miss Griffithshez.

Tarn az ajkába harapott, és csak azután válaszolt:

- Nem kérdezhetem meg Evie-től, mi történt, és miért tette azt, amit tett. – Persze ez felesleges kérdés is lett volna. A húga leveleiből szépen kirajzolódott az okok. – És nem kérdezhetem őt az itteni kezelésekről sem.

- Pontosan. – A férfi hosszan nézte őt a keret nélküli szemüvege fölött. – Sajnálatos módon nem engedélyezhettük Miss Griffiths édesanyjának látogatását. Az a benyomásunk, hogy a hölgy túlságosan izgága természetű, és hajlamos túlreagálni a helyzeteket. Márpedig a jelen körülmények között ez nem sokat segítené a betegünknek.

- Van egyáltalán bárkinek látogatási joga rajtam kívül?

- Nincs. – A professzor becsukta az aktát, aztán megnyomott egy gombot. – Farlow nővér majd odakíséri.

Az ajtóhoz érve Tarn megtorpant.

- Hoztam a húgomnak egy kis édességet. A kedvenc bonbonját, de azt is elvették tőlem a táskámmal együtt. Nem adhatnám oda neki?

- Ez egyelőre sajnos nem lehetséges. A jövőben, kérem, érdeklődjön, milyen ajándékokat engedélyezünk.

Ez az intézmény jobban hasonlít egy börtönre, mint egy klinikára, állapította meg dühösen Tarn, miközben egy nagydarab, szőke ápolónő végigkísérte a folyosók labirintusán. Evie-t pedig úgy kezelik, mint egy fogvatartottat, nem pedig úgy, mint egy beteget.

Amikor a nővér megállt az ajtó előtt, szigorúan Tarnra pillantott.

- Az első látogatás legfeljebb negyedórás lehet – tájékoztatta. – Ha letelt az idő, magáért jövök.
- Kinyitotta a kórtermet, és beszólt: – Látogatója érkezett, kedves! – Azzal előretolta Tarn.

A lány komor börtöncellát várt, rácsos ablakkal, ehelyett azonban egy barátságos hálószobát látott. A berendezés ízléses volt, és modern. Evie ágyban feküdt, a szemét csukva tartotta. Szőke haja csapzottan terült szét a párnán. Az arca sokkal keskenyebbnek tűnt, mint amikor utoljára találkoztak, és Tarn úgy látta, hogy sokat fogyott. Már amennyire ez látszott a takaró alatt. Még szerencse, hogy Hazel néni nem lehet itt, gondolta. Hisztériás rohamot kapna. Hiszen ő maga is majdnem elsírta magát.

Az ablak előtt két támlás szék állt. A lány odahúzta az egyiket az ágyhoz, és leült rá.

– Caz, ó, Caz, te vagy az? Eljöttél végre?

Tarn az első pillanatban megszólalni sem tudott. Elöntötte a szájalom, de egyidejűleg lángoló dühöt is érzett. Megfogta Evie keskeny kezét.

– Nem, szívem. Csak én vagyok – mondta csendesesen.

Evie kinyitotta a szemét, amely valahogy fakónak tűnt, mintha a sok sírás kimosta volna belőle a színeket.

Halkan felsóhajtott.

– Tarn... Tudtam, hogy eljössz. Vigyél ki innen! Nem akarnak elengedni. Azt mondják, ahhoz, hogy jobban legyek, el kell felejtennem Cazt. El kell felejtennem, mennyire szerettem, és le kell mondanom róla. De erre képtelen vagyok. Gyógyszerekkel tömnek, hogy el tudjam engedni magam. Hogy aludni tudjak. De rettenetes, ha elalszom, mert mindig róla álmodom, Tarn. Azt álmodom, hogy most is együtt vagyunk.

Ujjai ráfeszültek Tarn kezére.

– Nem akartam nélküle élni. Nem tudtam volna elviselni a hiányát. A reménytelenséget. Ugye megérted? Meg kell értened, hiszen pontosan tudod, mit jelentett nekem. Tudod, hogy rá építettem az egész jövőmet.

– Igen, tudom, szívem – felelte nyugodtan Tarn. – De az öngyilkosság nem megoldás, hidd el.

– Kicsit habozott, aztán folytatta: – Gyönyörű fiatal lány vagy, és hamarosan megismersz majd valaki mást. Egy rendes és tisztességes fiatalembert, aki mindent megadna érte, hogy vele éld le az életed hátralévő részét.

– De én Cazt akarom! – Evie olyan görcsösen szorította a kezét, hogy az már szinte fájt. – Mindent nekiadtam, miért lökött el magától? Miért nem kell neki a szerelmem?

– Nem tudom. – Tarn óvatosan kiszabadította a kezét. – De erről nem szabad beszélünk, mert felizgatod magad, és engem soha többé nem engednek be hozzád.

– Pedig már csak te maradtál nekem. – Evie visszahanyatlott a párnára. – Caz soha nem fog meglátogatni, tudom. Pedig sokáig reménykedtem, de hiába. – Egy könnycsepp gördült végig az arcán. – Hogy teheti ezt velem? Hogy viselkedhet úgy, mintha semmit sem jelentenék neki?

Tarn érezte, hogy megint elfutja a méreg.

– Egy szép napon majd rájön, mennyi mindent jelentettél, és akkor keservesen bánni fogja, amit veled művelt. – Átnyújtott a húgának egy papír zsebkendőt az éjjeliszekrényen lévő dobozból. – Most pedig töröld meg az arcod, és próbálj úgy csinálni, mintha jót tett volna neked a látogatásom. Ha a következő alkalommal meglátogatlak, megbeszéljük, hogyan fogjuk visszafizetni Mr. Brandonnek, amit veled művelt.

– Mesélj egy kicsit Caz Brandonról, Hazel néni! – kérte Tarn később a vacsoraasztalnál. – Mi volt a benyomásod róla? Nem találtál semmi furcsát az Evie-vel való kapcsolatában?

A nevelőnője letette a villát és a kést a tányérra, és csodálkozva bámult rá.

– Én csak azt tudom róla, amit Evie elmondott nekem – felelte. – Sosem találkoztam azzal az emberrel.

– Hogy mi? Evie be sem mutatta neked? Egyszer sem hozta haza? De hát miért? – képedt el a lány.

– Nem is vártam tőle, hogy hazahozza – mentegette a lányát Hazel néni. – Hiszen mi nagyon szerényen élünk, Caz Brandon pedig dúsgazdag. De az eljegyzést követően nagy partit akartak adni, és úgy volt, hogy Evie akkor mutatja be nekem.

– És te nem is bántad, hogy előbb nem találkoztatok?

– Nem különösebben. Ami a gyerekemnek jó, az nekem is jó – jelentette ki fellengzősen Mrs. Griffiths. – Nekem Evie boldogsága a legfontosabb.

Ezzel lezárták tekintette a témát, de Tarn nem is bánta. Épp eleget sikerült megtudnia.

Néhány nappal később a lány újra engedélyt kapott a húga meglátogatására.

Sőt mi több, Wainwright professzor egy kis mosollyal is megajándékozta.

– A húga állapota sokat javult. Már nagyon várja magát. De sajnos egyelőre más látogatókat még nem engedélyezhetünk.

Farlow nővér ismét odakísérte Tarnt Evie szobájához. Evie már nem fekve fogadta, hanem egy fotelban ült, és hálóköntöst viselt. Frissen mosott haja lágy hullámokban omlott a vállára.

– Ejha! – Tarn odahajolt hozzá, és arcon csókolta. – Ha így folytatod, hamarosan kiengednek!

– Hát az jó lenne! – sóhajtotta Evie. – De attól tartok, ebben egy ideig nem reménykedhetek. Ez van, ha az ember örültségeket csinál. Bezárják az örültek közé. Ha belegondolok, hogy mindezt neki köszönhetem! – Kicsiny keze ökölbe szorult. – Milyen ostoba vagyok, hogy egyetlen szavát is elhittem! Észre kellett volnaennem, hogy csak kihasznál. – A hangja elcsuklott. – Őt kellett volna megölnöm, nem magamat... A múltkor azt mondtad, megfizetünk neki azért, amit velem tett. Már alig várom! Remélem, egy szép napon azt is megbánja majd, hogy egyáltalán megszületett.

– Bízom benne, hogy így lesz. – Tarn helyet foglalt a másik széken. – De ne izgasd fel magad, Evie, mert azzal senkin nem segítesz. Márpedig nekem most segítségre van szükségem. Elsősorban információkra... Mondd, mennyit meséltél Caznek rólunk? Anyádról és rólam?

– Semennyit – jött a válasz rövid szünet után. – Soha nem kérdezett a családomról.

– És ezt kicsit sem találtad furcsának? – csúszott ki Tarn száján a kérdés.

– Nem különösebben. Elfogadtam, hogy ő már csak ilyen. Miért kérded?

– Mert jócskán megkönnyíti a dolgomat, ha nem tud a létezéséről. Akkor nem lesz olyan óvatos, ha találkozunk.

– Találkozni akarsz velem? – Evie elsápadt. – Nem, azt nem engedem! Nem akarom, hogy... Ó, neked fogalmad sincs róla, milyen ember!

– Majd rájövök. Mindent tudnom kell róla, ha meg akarom leckéztetni. Biztos vagy benne, hogy sosem említettél előtte?

– Biztos. – Evie megcsóválta a fejét. – Miért is említettelek volna? De szerintem tartsd magad távol tőle. Veszélyes fickó. Nagy hatalmú barátai vannak.

– Ne aggódj, tudok vigyázni magamra. De ha tönkre akarom tenni, ahogy ő tönkretett téged, ahhoz közel kell kerülnöm hozzá. Csak úgy találhatom meg a gyöngé pontját.

– Komolyan azt hiszed, hogy ez sikerülhet? – suttogta Evie. – Akkor kettőnk közül te vagy a bolond, Tarn.

– Egy próbát mindenesetre megér a dolog. De édesanyádnak nem szeretnék beszámolni erről. És kérek, te se beszélj róla senkinek. Ez az egész bosszúhadjárat maradjon a mi titkunk, jó?

– Te ezt tényleg komolyan gondolod? – Evie nyugtalanul fészkelődött a székén, és az arca is feszültnek tűnt. – Ó, bárcsak sose meséltem volna róla neked! – sóhajtotta morcosan. – Azt hiszem, mindjárt rám tör a migrén. Talán jobb lenne, ha most elmennél...

– Persze. Ahogy akarod. – Tarn felállt. – Tudod, Evie, valakinek meg kell mutatnia Caz Brandonnak, hogy nem tiporhatja lábbal mások érzéseit. Amit veled művelt, az kis híján az életedbe került, és ezt nem lehet olyan egyszerűen megbocsátani. Te nem tudsz kiállni magadért, de én bosszút állhatok. – Elmosolyodott. – Ne aggódj, nem lesz semmi baj.

– Ezt mondod most – jövendölte sötéten a húga. – De csak azért, mert nem ismered.

Caz azonnal megismerte a gesztenyebarna hajkoronát. Pedig most nem is ugyanolyan volt a lány frizurája, hiszen bonyolult copfba fonta. És az izgatóan rövid, fekete koktélsruha helyett szigorú, sötétkék nadrágkosztümöt viselt.

Nem számított rá, hogy viszontlátja a lányt, de tessék, most itt volt a kiadó irodaházában, az ötödik emeleten, a lift előtt. Miközben a felvonóra várt, a telefonján pötyögött valamit.

Caz követte őt a liftbe.

– Miss Desmond, ha jól emlékszem – szólította meg.

A lány meglepetten pillantott fel.

– Ó, hát maga az! – Az ajkába harapott. – Elnézést, hogy az első alkalommal nem ismertem meg, Mr. Brandon. Elégé kórosan érzem magam emiatt.

– Nincs semmi baj. – Caz elvigyorodott. – Igazán nem szeretném még inkább zavarba hozni, de

ez a cégtulajdonos magánliftje. Ha valaki meglátja, hogy ezt használja, abból baj lehet.

– Ó, istenem! Pedig biztosan erre is felhívták a figyelmemet, de nem kiment a fejből? Még egyszer elnézést kérek.

– Máris bocsánatot nyert. Ezek szerint nálunk dolgozik?

– Igen, hétfő óta. Megfogadtam a tanácsát, és jelentkeztem a személyzeti főnöknél. Mr. Wellington pedig volt olyan kedves, és adott nekem egy lehetőséget. – Tarn cinkos pillantást vetett a férfira. – Kiszálljak az elsőt, vagy kockáztassam meg a kirúgást, és menjek le a földszintig? – kérdezte tőle.

– Maradjon nyugodtan – jött a válasz. – Ha valaki meglátja és rákérdez, mondja neki, hogy én szólítottam meg és hívtam magammal.

– Talán ezt mégsem kellene – mondta elgondolkodva Tarn, és megnyomta a következő emelet gombját. – A lépcső lényegesen kevésbé feltűnő. – Aztán mikor kinyílt az ajtó, még a férfira villantott egy mosolyt, majd távozott.

Egyáltalán nem lenne szabad ilyen jó lábú lányokat alkalmazni a cégnél, gondolta Caz, aztán erősen megrázta a fejét. Jó lesz vigyáznia, ha nem akarja megszegni a saját arany szabályát, miszerint nem kezd ki az alkalmazottjaival. Ha hölgytársaságra vágyik, bármikor felhívhatja Ginny Frasert.

Pontosan így is tett, meghívta Ginnyt vacsorára, aki igent mondott, és ezzel Caznek helyre is kellett volna tennie magában az ügyet. Ám amikor a büfében találkozott a személyzeti főnökkel, nagy meglepetésére ezt mondta neki:

– Találkoztam ma a legújabb felfedeztetteddel, Rob.

– Ha Miss Desmordre gondolsz, ő inkább a te legújabb felfedeztetted – vágott vissza a személyzeti igazgató. – Nekem úgy rémlik, hogy rám telefonáltál, és felhívtad a figyelmemet, hogy a hölgy állásért fog folyamodni. Ezt úgy értelmeztem, hogy fel kell vennem.

– Úgy értettem, hogy csak akkor, ha különben minden szempontból alkalmas az állásra – mentegetőzött Caz.

Rob Wellington elvigyorodott.

– Ne aggódj, több mint alkalmas. Először Laurie beszélt velem, és már ő megállapította, hogy az összes betöltetlen álláshelyünkre túlképzett, de annyira jó a lány, hogy címeres barmok lennénk, ha emiatt elutasítanánk. Így aztán én is behívtam egy beszélgetésre, és mivel úgy láttam, hogy Laurienak tökéletesen igaza van, felvettem a női magazinunk szerkesztőségébe asszisztensnek, a szülési szabadságon lévő Susie Ellis helyett. – Rob töltött magának még egy kis kávé. – Tekintve, milyen ajánlólevelet kapott Hannah Strausstól, a New York-i *Uptown Today* főszerkesztőjétől, valószínűleg könnyűszerrel el tudná vezetni az egész részleget.

Caz csodálkozva vonta fel a szemöldökét.

– Ha ilyen sikereket ért el Amerikában, miért akar nálunk kulimunkát végezni aprópénzért? Ennek nem sok értelmét látom.

– Erre én is rákérdeztem, és azt mondta, hogy egy családtagja váratlan betegsége miatt tért vissza Londonba, és jó darabig itt kell maradnia. Számomra úgy tűnt, igen fontos neki, hogy nálunk helyezkedjen el. Szerinted van okunk rá, hogy ezt gyanúsnak találjuk? Úgy értem, mit gondolsz, megbízhatunk benne?

– Miért is ne? – Caz egy pillanatra eltöprengett. – Dolgozott valaha a cégnél egy bizonyos Philip Hanson?

Rob homloka ráncba szaladt.

– Nem emlékszem a névre, de azért nem kizárt. Akarod, hogy utánanézzek?

Caz hátratólta a székét, és felállt.

– Annyira nem fontos. És gondolom, van más dolgod is.

Azzal Caz távozott, és közben megfogadta, hogy a továbbiakban egyetlen gondolatot sem pazarol a bűbájos Miss Desmordre.

Első lépésként megkérte a titkárnőjét, hogy küldessen virágot Ginny Frasernek.

Tarn kikapcsolta a számítógépét, hátradőlt a székén, és nyújtózott egy nagyot. Hosszú és nehéz nap

volt mögötte, de tudta, hogy jó munkát végzett – nem mintha értette volna, miért olyan fontos ez.

Ha nem a bosszúhadjárat része lett volna ez a munkavállalás, kifejezetten élvezte volna a dolgot. Már olyan régóta dolgozott egyedül, hogy el is felejtette, milyen jó, ha nagy nyüzsgés veszi körül az embert. A kollégái kedvesek voltak, és hozzáértőek, akárcsak Lisa Hastings, a szerkesztő.

Akaratlanul is elmosolyodott, amikor a reggeli beszélgetésük eszébe jutott. Lisa az asztalra dobta a kéziratot, amit éppen olvasott, és fájdalmas arccal felkiáltott:

– Ó, istenem! Ugye ez csak valami rossz vicc?

– Mi történt? – súgta oda Tarn az egyik kolléganőjének, Kate-nek.

Kate a szemét forgatta.

– Biztosan hallottál Annetta Charmichaelről, a tévésztárról. Amikor kiírták a legutóbbi sorozatából, elhatározta, hogy író lesz, és Lisa elődje, Bridget megbízta, hogy írjon nekünk egy novellát, persze igen nagyvonalú honoráriumért cserébe. Azt hiszem, a várva várt elbeszélés végre megérkezett. Jóval a határidő után, és Lisa szerint a megbeszélte leütésszámot sem éri el a szöveg.

– Legszívesebben visszaküldeném neki az egészet, és átíratnám – csóválta a fejét Lisa. – De éppen a Karib-tengeren turbékol az új lovagjával, és nem veszi fel a telefonját. Ami a legnagyobb baj, hogy már beharangoztuk, a következő számban meg kell jelentetnünk.

– Mi a baj vele? – kérdezte Tarn.

– Á, semmi. Leszámítva, hogy rossz az eleje, unalmas a közepe és reménytelenül szánalmas a vége. – Lisa felnyögött. – Gyakorlatilag az egészet át kell írni. De a fiamnak ma van a születésnapja, szóval ma biztosan nem túlórázhatok, rögtön a munkaidő végén sietnem kell haza.

– Ha gondolod, szívesen megnézem – ajánlotta fel Tarn. – Csináltam már ilyesmit, és ma nem is sietek sehová.

– Megtennéd? – Lisa hálásan pillantott rá. – Már ha a helyesírási hibákat meg az értelmetlen mondatokat kijavítod, azzal is örök hálára kötelezel.

Nem sokkal később Tarn megnyitotta a kéziratot, és rájött, hogy a főnök asszony nem túlzott. A novella tényleg rettenetes volt. De sok hasonlót olvasott már, és az általa élvezhetővé és eladhatóvá varázsolt önéletrajzokkal ellentétben ez legalább kellemesen rövid írás volt.

Akkor kezdett csak hozzá a szerkesztéshez, amikor a többi munkájával végzett, vagyis estefelé, amikor a kollégák már elkezdtek hazaszivárogni az irodából.

Néhány órával később elégedetten dőlt hátra a széken. Elkészült, és tisztában volt vele, hogy mindent kihozott a novellából, amit csak lehetett.

Közben elcsendesedett az egész irodaépület. A szokott köreit rová biztonsági őron kívül Tarn már jó ideje senkit sem látott. Kinyomtatta az új verziót, összefűzte a lapokat, és Lisa íróasztalára tette a paksamétát. Aztán visszarogyott a székére, és kiitta az üdítőjét. Halálosan fáradt és éhes volt. Ebédre csak egy szendvicset evett, azóta pedig semmit, mégis különös elégedettség kerítette hatalmába.

Mintha tényleg a *Brandon Organization* alkalmazottja lennék, gondolta akasztófahumorról. Nem mintha lehetősége lett volna másnak is lenni, mint egyszerű alkalmazottnak. A két héttel ezelőtti liftes találkozásuk óta egyszer sem látta Caz Brandont. Pedig a férfi nagyon is felfigyelt rá, semmi kétség. Mégsem próbált újra közeledni hozzá. Az irodában arról fecsegték a lányok, hogy egy televíziós műsorvezetővel, bizonyos Ginny Fraserrel jár. És különben sem kezd soha alkalmazottakkal, mert elvei vannak.

Evie-vel azonban kivételt tett, szóval van rá esély, hogy másodszor is sutba dobja az elveit, gondolta Tarn. Ahhoz azonban először is találkozniuk kellene.

Nagyot sóhajtva felállt, felvette a kabátját, fogta a táskáját, és elindult a lifthez.

– Csak nem túlórázott, Miss Desmond? – hallotta meg az ismerős hangot a háta mögül.

Tarn halkán felkiáltott ijedtében, és megpördült. Közben leejtette a táskáját, amelynek tartalma szétszóródott a folyosón.

– Megijesztett – dünnyögte rekedt hangon.

– Én is megijedtem, amikor észrevettem, hogy még ég a villany a folyosó végén – felelte a férfi.

– Mi az ördögöt keres itt ilyen későn?

– Ahogy már ön is mondta, túlóráztam. – Tarn letérdelt, és elkezdte összeszedni a holmiját. – Muszáj volt befejeznem egy feladatot.

Caz felvett egy rúzszt, ami a lába elé gurult.

– Nincs semmi jobb programja estére?

– Általában szokott lenni, de ma éppen nem volt – felelte Tarn hűvösen. Nagyon ideges volt, váratlanul érte a találkozás, és kissé kellemetlen is volt, hiszen a hosszú munkanap után csapzottnak és leharcoltnak érezte a megjelenését. Caz ellenben úgy festett fekete öltönyében, mintha skatulyából húzták volna ki.

– Fáradtnak tűnik – állapította meg a férfi. – És éhesnek. Mikor evett utoljára?

– Délben.

– Nem akar velem vacsorázni? Van itt a közelben egy kellemes kis olasz vendéglő.

– Ó, igazán nem akarom zavarni – szabadkozott zavartan Tarn, holott maga is tudta, ez az ő nagy esélye, és meg kellene ragadnia két kézzel, mert lehet, hogy nem lesz több.

– Egyáltalán nem zavar – mosolygott rá a férfi. – Vegye úgy, hogy ez a jutalma a soron kívüli munkáért. Akkor mehetünk?

– Nos – köszörülte meg a torkát Tarn. – Végül is... miért ne?

3. FEJEZET

Pontosan erre számítottam, gondolta Tarn, miután elindultak a lifttel lefelé. Hetekig várt a nagy lehetőségre, és tessék, váratlanul az ölébe pottyant!

Most mégis legszívesebben világgá szaladt volna, ki tudja, miért.

Amikor zavarában megbotlott a járdaszegélyben, a férfi villámgyorsan elkapta a karját.

– Óvatosan! – mondta. – Nem sietünk sehová.

Tarn a kabátján keresztül is érezte a keze melegét, és nem értette, mi ez a jóleső borzongás. Hiszen ki nem állhatja ezt az embert!

– Köszönöm – suttogta, és alig tudta megállni, hogy el ne rántsa a karját.

Néhány perccel később megérkeztek a *Trattoria Giulianá*ba, és a kedves pincér egy csendes sarokasztalhoz kísérté őket, majd hozott nekik két pohár habzóborot.

Olyan illatok terjengtek, hogy Tarn szájában összefutott a nyál.

Caz koccintásra emelte a poharát.

– *Salute!*

A lány habozva viszonzta a tósztot. Boldog volt, amikor a pincér visszajött az étlappal. Szedd össze magad! – gondolta, miközben próbált a rendelésre összpontosítani, majd halkán felsóhajtott, és a szempilláit megrebegtetve, bizonytalanul Cazre mosolygott.

– Maga ismeri ezt a helyet. Mi az, amit ajánlana nekem?

– Ha szereti a borjút, akkor mindenképpen *saltimbocca romanát* kérjen, mert kitűnő – felelte meggyőződéssel a férfi.

– Remek. Előételnek pedig rizottót szeretnék.

A pincér felvette a rendelést, és azonnal kihozott egy üveg fehérborot, egy tálka olívaolajat és néhány szelet frissen sült, még meleg olasz kenyeret.

Caz fogott egy szeletet, és az egyik csücskét belemártotta az olajba.

– Most már kezd beilleszkedni nálunk. Mi a véleménye a lapról, amelynek dolgozik?

Tarn egy másodpercre eltöprengett.

– Azt hiszem, elég jól eljut a célcsoporthoz.

– Nem igazán – csóválta meg a fejét Caz. – Régebben sikerebben eljutott. Ám a korábbi főszerkesztő kitalálta, hogy megszólítja az ifjabb korosztályt is, és ezzel a lépéssel sikerült elindítania a lejtőn az újságot. Mert a fiatalokat nem sikerült megszólítania, ellenben a régi olvasók közül sokat elvesztett.

– Ó, hát ezért kapott megbízást Annetta a novellára, amit át kellett írnom! Azt a fiatalabb olvasóknak szánták. – Tarn belekortyolt a borába.

– Magának kellett átírnia? Nem is tudtam, hogy ez az asszisztensek feladatkörébe tartozik.

– Bármi jobb lenne, mint az eredeti, higgye el – világosította fel Tarn. – De a lapba bekerülő verziót természetesen Lisa fogja jegyezni.

– Ezt nem kritikának szántam, sójt. Elismerésnek. – Caz közelebb tolta hozzá az olívás tálkát. – Kóstolja meg egy darabka kenyérrel! Valami mennyei, és maga szemlátomást nagyon éhes.

A lány engedelmeskedett, és elégedettsége jeléül biccentett. Közben azon töprengett, vajon Evie-t elhozta-e ide a férfi. És ha igen, vajon helyette is ő választott ételt? És őt is a munkájáról kérdezte?

– Tarn – törte meg a csendet elgondolkodva Caz. – Szép neve van. De meglehetősen ritka.

– Hát igen. Én inkább furcsának mondanám, mert magamon kívül senkit sem ismerek, akit Tengersizemnek hívnának. Az iskolában elég sokat csúfoltak emiatt. – Tarn a férfi szemébe nézett. – Bár a maga neve, a Caspar sem mondható szokványosnak.

– Január hatodikán születtem, ezért anyám ragaszkodott hozzá, hogy a háromkirályok egyike után nevezzenek el. Még jó, hogy Gáspárt választotta, és nem Menyhértet vagy Boldizsárt. – Caz elnevette magát. – Nos, a fura nevünk olyasmi, ami közös bennünk.